

(забезпечувати своє бюро технічними та іншими засобами, оплачувати роботу найманих працівників).

Ще одним органом, який здійснює примусове виконання рішень, є служба земельного кадастру (або відомство з реєстрації земельних правовідносин). До компетенції цього органу належить виконання рішення щодо нерухомого майна (§§ 864-871 ЦПК ФРН), яке починається зі встановлення примусової іпотеки і завершується залежно від обставин, примусовим продажем з аукціону ділянки, обтяженої боргами. Законодавством України такий орган не передбачений.

Отже, проаналізувавши та порівнявши норми чинного законодавства України та ФРН приходимо до висновку, що у Німеччині ефективність виконавчого провадження значно вища, ніж в Україні. Отож, для того, щоб підвищити ефективність виконавчого провадження в Україні, необхідно внести відповідні зміни до законодавства України, а саме:

- доповнити ст. 372 ЦПК України частиною 4, де зазначити, що суд може звернути до виконавця мирову угоду;

- доповнити ст. 373 ЦПК України частиною 2 наступним чином: «На захист боржника за його клопотанням, у випадку, якщо виконання рішення може заподіяти боржникові непоправної шкоди, може постановити ухвалу про запобігання виконавчому провадженню, якщо боржник надасть забезпечення або здійснить депонування»;

- доповнити ст. 373 ЦПК України частиною 3 в редакції: «За клопотанням боржника на його захист суд може повністю або частково скасувати, заборонити або призупинити застосування заходів примусового виконання».

Список використаних джерел:

1. Закон України від 21 квітня 1999 р. «Про виконавче провадження» // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24. – Ст. 207.
2. Цивільний процесуальний кодекс Німеччини від 30.01.1877р. в редакції від 12.09.1950р. з подальшими змінами та доповненнями
3. Цивільний процесуальний кодекс України. Офіційний текст. – К.: Атіка, 2005. – 160 с.

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА НОТАРІАТУ В УКРАЇНІ

Полюх Оксана Олегівна, студент навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ *Юрковська Л.Т.*

Поряд із прокурорською, суддівською, слідчою нотаріальна діяльність є необхідним елементом, невід'ємною частиною в ланцюжку юридичних дій та процедур, що здійснюються системно у всіх напрямках правової практики. Слід зазначити, що в науковій літературі діяльність нотаріату висвітлюється обмежено. Немає конкретизуючих вказівок щодо нотаріусів і в системі міжнародно-правових актів. Але це зовсім не свідчить про другорядну роль нотаріату в системі юридичних установ та у сфері здійснення юридичної практики.

Іноді нотаріальну діяльність називають за її змістом засвідчувальною діяльністю, що справді розкриває її функціональне призначення та сутність як окремого виду юридичної роботи.

Основні завдання зі здійснення нотаріальної діяльності покладено на нотаріат, під яким розуміють систему органів та посадових осіб, на які покладено обов'язок посвідчувати права, а також факти, що мають юридичне значення, та вчиняти інші нотаріальні дії, передбачені законодавством, з метою надання їм юридичної вірогідності. Посадових осіб нотаріату називають нотаріусами, а їх дії - нотаріальними.

Нотаріуси поділяють здійснюють свою діяльність на підставі єдиних нормативно-правових актів, що видаються Українською державою.

Не може бути нотаріусом особа, яка має судимість. Нотаріус не може перебувати в штаті інших державних, приватних і громадських підприємств та організацій, займатися підприємницькою і посередницькою діяльністю, а також виконувати іншу оплачувану роботу, за винятком викладацької і наукової.

При здійсненні нотаріальної дії виділяють такі стадії нотаріального провадження:

- подання заяви, її прийняття посадовою особою, перевірка передумов права на виконання нотаріальних дій та умов їх здійснення;
- розгляд заяви по суті;
- здійснення нотаріальної дії;
- оскарження дії нотаріального органу;
- виконання нотаріального акта.

Здійснення нотаріальних дій за кордоном визначається консульськими конвенціями, міжнародними угодами та договорами, а у певних випадках можуть бути застосовані норми іноземного законодавства.

Таким чином, діяльність нотаріату є необхідною у повсякденному житті, у випадках, коли виникає нагальна потреба здійснення певних дій, що потребують офіційного, юридичного засвідчення.

Список використаних джерел:

1. Гусарев С.Д. - Юридична деонтологія. – К., 2004.
2. Радзівська Л.К., Пасічник С.Г. Нотаріат в Україні. – 2007.

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЖИТЛОВИМ ФОНДОМ УКРАЇНИ, ВИКОРИСТОВУЮЧИ ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Поліщук Наталія Володимирівна студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Зайзняк В.А.*

У 1992 році були зроблені перші кроки реформування системи управління житловим фондом, які були підтвержені Законом України «Про приватизацію державного житлового фонду». Цей Закон передбачав створення об'єднань співвласників квартир (житлових і нежитлових приміщень) у будинках, проте не було створено дієвого механізму. У 2001 році було прийнято Закон України «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку», який створив кращі правові засади для появи об'єднань і власне стимулював їх створення [4]. Проте найбільш необхідним кроком, який не було зроблено, було прийняття нормативних актів для зміни всієї системи управління житлово-комунальним господарством України. Необов'язковість створення ОСББ, обіцянка держави здійснити перший капітальний ремонт відіграли фатальну негативну роль у реформуванні ЖКГ. Не було належно проаналізовано і не знайдено жодного джерела фінансування таких капремонтів. Створені ОСББ опинились у гіршій ситуації ніж до об'єднання.

Однією з головних причин невдач українських реформ ЖКГ стало також те, що законодавці не ставили собі за мету широке залучення до їх реалізації власників житла, тобто головної цільової групи всієї діяльності з реформування ЖКГ [2, с. 25-26].

Перед тим як стверджувати необхідність створення ОСББ в усьому багатоквартирному житловому фонді України і приватизації комунальних ЖЕКів, важливо зрозуміти, яку систему управління житловою нерухомістю слід запроваджувати. Зарубіжний досвід управління житловим фондом спирається на дві основні системи:

1. Обов'язкове створення житлових товариств у будинках, де буде одна і більше приватизованих квартир. ЖЕКи реформуються в управляючі компанії і фірми з надання комунальних послуг з технічного обслуговування будинку (злосарство, електрика, дрібний ремонт, прибирання території і т. ін.). Визначальним суб'єктом є житлове товариство, що за договором наймає управляючу компанію, затверджує тарифи на утримання будинку і контролює якість надаваних послуг. Наймання обслуговуючих фірм, контроль за їх роботою і звітність перед житловим товариством – це відповідальність управителя. Змінити управителя або продовжити угоду на наступний рік – основне завдання зборів житлового товариства. Зокрема така модель характерна для Польщі.

2. Створення житлових товариств не є обов'язковим у будинках із приватизованим житлом. Прийняття рішення про самоуправління чи наймання управляючої компанії здійснюється зборами житлового товариства, якщо воно